

עדותה של שאדיה קאמל רביעה

נשואה ואם לחמישה ילדים, מתגוררת בעקבת אל-ח'אלדיה – הרובע המוסלמי. עדותה נגבתה באפריל 2010 על ידי נסרין עליאן מהאגודה לזכויות האזרח.

כשנכנסתי לבית הזה אחרי נישואיי, המקום היה ממש הרוס והצריך המון השקעה על מנת שיהיה ראוי למגורים. כיום, לאחר שיפוצים והשקעות מרובות, הבית שלנו הוא בעצם שלושה חדרים, שניים מחוברים ואחד נפרד, שירותים ומטבח בחוץ, וביניהם חצר פתוחה.

לפני כשש שנים נכנסו לבית שממולי לביתי מתנחלים יהודים. עד לפני כשלוש שנים הבית היה בשיפוץ. הבית של המתנחלים גדול מאוד: הוא בן 2 קומות, ונמשך לרוחב של החצר והבית שלנו. על חשבון המדינה התקינו להם גדר ומצלמות אבטחה מסביב לכל השטח.

כשנכנסו המתנחלים לבית, המתנחל הגבר אמר שהוא רוצה לפתוח חלון בקומה השנייה בבית שלהם לכיוון הבית והחצר שלנו. אנחנו התנגדנו ואמרנו שזה לא חוקי, והגשנו תלונה במשטרה, אבל זה לא עזר. בסוף הוא פתח את החלון ועשה מה שהוא רוצה בשעה 2:00 לפנות בוקר, ואף אחד לא אמר לו כלום.

אנחנו עייפים מהשכנים האלו, הם מגיעים בקבוצות קבוצות וכל הזמן מצביעים עלינו, יורקים עלינו גם אלה שלמעלה וגם אלה שבכניסה.

הבית של המתנחלים הוא בעצם שני חלקים: בחלק הפנימי עושים מסיבות ובחלק השני ישנים. הם עושים המון מסיבות בכל החגים ובכל שבת, לפעמים מגיעות גם בנות ולפעמים רק בנים. יש הרבה מוזיקה רועשת, הם שומעים כל מילה שלנו בתוך הבית ואנחנו שומעים אותם ואין פרטיות בכלל. הרעש נמשך בדרך כלל עד 12 בלילה, אבל אם השכנים הערבים שלנו משמיעים מוזיקה אחרי 12 בלילה הם צועקים עליהם לכבות אותה, ואחרי 12 בלילה הם יזעיקו משטרה.

בכל כניסה ויציאה שלהם מהבית הם יורקים עלינו. בגלל שיש להם מרפסת שמשקיפה ממש מעלינו, ברגע שמישהו מבני הבית שלנו יוצא לחצר הם ישר יורקים עלינו ומתחילים לצעוק עלינו "משוגעת" ו"ערביה". אני כל הזמן אומרת לבנות שלי – לא משנה מה הם עושים לא להתייחס אליהם בכלל.

כשהם נכנסו לבית, אני פניתי לאישה שמתגוררת בבית כבר שלוש שנים שבעלה חייל ומתנחל ואמרתי לה שאי אפשר לחיות כך בשכנות, שהילדים שלהם כל הזמן יורקים על הבנות שלי וצועקים להם כל הזמן "ערביה" ו"משוגעת".

כשהבן שלי חוזר הביתה דרך הכותל, כי זו הדרך הקרובה ביותר לביתנו, הוא צריך לעבור ליד בית כנסת. פעם התנפלו עליו והוא חטף מכות קשות מאוד מהתלמידים של בית הכנסת, בעקבותיהן הוא שכב בבית במשך חודש. הוא לא הגיש תלונה כי פחד שיתנכלו לו בהמשך, כפי שעושים לשאר הבחורים מהשכונה.

מעל הבית שלנו במרפסת של המתנחלים יש מצלמה על עמוד מוגבה לשמים בגובה של כשלושה מטר. מצלמה זו מסתובבת ב-360 מעלות ממש מעל הבית שלנו. מאז שהתקינו את המצלמה נעלמה הפרטיות שלנו לגמרי: תמיד כשאני צריכה לצאת – אפילו לשירותים או למטבח, לכל התנהלות הכי קטנה שלנו בבית, אני צריכה להיות לבושה

באופן צנוע עם מטפחת על הראש. גם כשאני יושבת בתוך אחד החדרים שלנו, מכיוון שהדלת היא פתח האוורור וכניסת השמש היחידה לבית, אני חייבת להיות לבושה בצניעות כי רואים אותי במצלמה.

מעבר לכך, אנחנו לא חיים בשקט נפשי בכלל: המתנחלים תמיד עולים על הגג של הבית ומציצים ומסתכלים עלינו. הם מביאים קבוצות של תיירים שתמיד עוצרים ליד הבית שלנו ומסבירים להם בעברית שאני לא ממש מבינה כל מיני דברים.

תלמידי הישיבה הגדולה בקרבת מקום תמיד מגיעים לבית המתנחלים שלי. יום אחד, כאשר מישהו מהם היה שיכור, הוא נכנס לתוך החצר שלנו. אני לא הייתי בבית, והילדה שלי נבהלה ודחפה אותו החוצה, ואז כל המתנחלים התחילו לצעוק עליה. בכל בעיה הכי קטנה שנוצרת עם המתנחלים, הערבים הם תמיד הקורבן, תמיד עשרות מאבטחים מגיעים ורודפים אחרי הבחורים הערבים שנהפכים להיות המואשמים. אבל כשערבים רבים בינם לבין עצמם ונפצעים קשה, מדממים וכמעט נהרגים, המשטרה בקושי מגיעה.

פעם אחת בעלי התעצבן עליהם והתחיל לזרוק לכיוונם בצל, הם התלוננו עליו והוא נעצר ל-7 חודשים. אף פעם לא ראיתי מתנחל נעצר על ההטרדות שהם גורמים לנו והמכות שהבחורים שלנו מקבלים מהם.